

Jairus lánya¹

Marton Árpád szöveggönyve Benedekfi István húsvéti oratóriumához *Ismeretlen középkorú mester himnuszaira*

Előolvasó (recitálva):

Ím, elébe járult egy Jairus nevű férfi, a zsinagóga elöljárója. Lába elé borult, és kérlelni kezdte: „Halálán van a lányom. Jöjj, tedd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.” Ekkor emberek jöttek és közölték: „Mehalt a lányod. Minek fárasztanád tovább a Mestert?” Jézus azonban így bátorította a lány apját: „Ne félj, csak higgy!” A háznál nagy sírást-rívást, jajgató népséget találtak. De Ő így szólt hozzájuk: „Mit lármáztok itt, mit sírtok? A kislány nem halt meg, csak alszik.” Azzal megfogta a kislány kezét, és így szólt hozzá: „Talita kum, Kelj föl!” A kislány fölkel, és járkálni kezdett. Tizenkét éves lehetett...

PROLÓGUS: A GOLGOTA PLÁZA

(Az Előolvasót áhítatosan hallgató csuklyás alakok egy szempillantás alatt ledobják vezeklőkámzsáik, és egy kommersz revü flitteres kavalkádjává alakulnak.)

Hangosbemondó:

Hölgyek, Urak! Türelmet kérünk!
Pár perc, és megnyit új egységünk
S hogy kellemesebb legyen várni,
A színpadon plázánk Cicái!!!

(Őrjöngő taps és üdvrivalgás. A következő jelenet giccses, csiricsaré karácsonyi show tónusában, ahol kell, rapelve. A kereszt mint áruházi logó revüfényben villószik.)

Plázacicák:

Ledózeroltuk Isten házát,
hoztunk helyette fényes plázát,
Golgota Pláza cicái,
hát lehet minket nem imádni?

Managerek kara:

Kegyes sztori kit hoz ma lázba?
Földi mennyország, Golgota Pláza!
Csodák márpedig nincsenek,
áldozunk a pénzistennek!

¹ Jairus lánya Máté evangéliumának titokzatos mellékszereplője. Miután Jézus föltámasztja halálából, eltűnik a szent író szeme elől. Nem tudni, meghalt-e újra, vagy közöttünk él Jézus csodatételeinek örök tanújaképpen, mint afféle bolygó zsidónő, prófétaasszony, hogy figyelmeztesse a hitét veszített világot a Megváltás múlhatatlan titkára...

Plázacicák (műgyémántos, villódzó mikulásszánkón riszálnak):

Arany és tömjén, őrjítő:
tarol a három királynő,
kerüljük, ami kellemetlen,
nem hullunk térdre Betlehemben.

Managerek kara:

Nem vall az üzlet kárára,
hogy itt vitte bőrét vásárra.
Logónk a Logosz, az istengyermek,
rá építjük a marketingtervet!

Műkörmös lány:

Itt halt meg épp, ezen a dombon,
isteni hely, mindig aszondom.

Hostesslány:

Jó csávó volt, de – hendikep! –
nem hagyott hátra szelfiket.

HR Manager:

Minden csak reklám kérdése:
építs az életérzésre!
Kenceficék és fitness, topless,
meglásd, az egész élet jobb lesz!

Plázacicák:

Átbulizunk mi minden éjt,
habzsolunk szexet, szert és kéjt,
ha nem segít eperszín óvszer,
jöhet az epres fogyasztószer.

Managerek kara:

Van itt megoldás minden csődre,
ugorj fel egy mozgólépcsőre!
Ne várj egy láthatatlan, vérző úrra,
megvált a multikulti szubkultúra.

Plázacicák:

Nálunk a kínos kérdések ritkák,
nem feszegetjük az élet titkát.
Feng Shui, Taj-Csi, tantrikus jóga,
légy te csak nyitott minden jóra!

Managerek kara (csokiszökökúttal, pezsgővel, konfettiágyúkkal):

Megnyitjuk a boldogság forrását,
elhozzuk az Isten Országát,
félre morálnak ódiuma,
nem kell a népek ópiuma!

Nyuszilány:

Légy magad, s meglásd, csodát művel
műköröm, múhaj, múháj, műmell.

Mikulány:

Légy örökifjú sok botoxtól,
pár év, és úgyis szertefoszol.

Managerek kara:

Nem csalás és nem ámítás,
elérhető minden csábítás.
Fényesebb, mint az Isten háza:
téged is hív a Golgota Pláza!

(Mind együtt, templomi áhítattal):

Háromszor esett el a kereszttel,
nem is lett belőle topmenedzser.
Mégis: a Mindenség Királya
piacvezető világmárka!

(Közben a háttérben a King of the Universe logó tűnik föl, némiképp diabolikus motivikával. Önkívületig fokozódó tombolás. Egyszerre nagy robaj, gépleállítás, áramszünet, kipurcant a show. Váratlanul előlép a tömegből egy koldusasszonynak kinéző alak, akire eddig ügyet sem vetett senki a forgatagban. Ő Jairus lánya. Kora 12 és 2000 év között bármennyi lehet.)

Jairus lánya (furioso):

Átkozott haramiák!!!
Ti öltétek meg Isten Fiát!

(zavar, pánik, értetlen zsidobongás)

Semmi sem változott azóta...
Kapzsi, mohó és kéjsóvár,
rosszabb az ember az állatnál,
mint akinek nincs Megváltója.

Köszönet, hála ismeretlen.
Ha megtömté a bendőjét,
elfeledi Teremtőjét -
már csak én hiszek Istenemben.

Láttatok mind: a holtan fekvőt,
mikor belépett a kapun,
és azt mondta: Talita kum!
Hogy feledném a megmentőt?

Akkor szegődtem hírnökének,
de mindhiába prófétálok:
az Élet úrrá lett a halálon -
nem tanulnak a nemzedékek.

(visszaemlékezik a húsvéti eseményekre, változás:)

1. kép Menekülés Jeruzsálemből

(Jézust eltemették. A tanítványokon pánik lett úrrá. A menekülő tanítványokkal csak Jairus lánya száll szembe: a sírhoz tart, hogy jelen lehessen Ura föltámadásánál. Jeruzsálem asszonyai is próbálják visszafordítani, de nem lehet.)

Kórus:

Fuss! Fuss!
Menekülj! Menekülj!
Rajtunk
senki sem könyörül.

A templom függőnye kettészakadt,
az oltár helyén egy kráter maradt.
Kéntüzet okád a szentek szentje,
szégyent vallott az Úr Felkentje!

Ádám bűnének nagy lett az ára,
Istent szegeztük keresztfára.
Poklot festett a márvány égre
rőt sugárban a Bárány vére.

A bosszulásban nem lesz hiátus,
dühödten őrzöng a vad Pilátus.
Emlékezzünk csak Heródesre:
Kajafás tanít most móresre!

Fuss! Fuss!
Menekülj! Menekülj!
Rajtunk
senki sem könyörül.

Jairus lánya (furioso repríz):

Semmi sem változott azóta...
Kitől kenyeret-bort kapott,
Elárulja a Tanítót,
mint akinek nincs Megváltója.

Feledtétek, mit értetek tett?
Neked a látást adta vissza!
Te leprás voltál, és most tiszta –
ezzel érdemelt hát keresztet?

Tetézte számát kenyérnek-halnak
– sorban álltak a kosárért –
Uram, kár volt a csodákért,
jobb lett volna, ha éhen halnak!

Megállította vérfolyástok!
Uram, nézz le, a csűrhe tombol,

s Te kihoztad őket Egyiptomból! –
Égre kiált az árulástok!

Péter és a tanítványok (KORÁL):

Elég, elég! Ne vádolj tovább!
Fékezd a szavak ostorát!
Péterek vagyunk, árulók, gyávák,
Szellő kioltja hitünk lángját.
Törékenyebbek a szalmaszálnál,
fellángolunk a csoda láttán,
minden eszméért hevülünk,
de elsőnek menekülünk.
Az ember szíve színváltó,
hetente kell új megváltó –
magunkra hagyva mit tegyünk?
Hisz cserbenhagyott Istenünk!

Jairus lánya (megdöbben Jézus halálhíre hallatán):

Magatokra hagyva? Mit hallok?
Mi történt, amit nem tudhatok?
Galileából jöttem vissza,
ahol a nép szavát issza,
mi történt hát?
Mondjátok csak:
mi az igazság?

Jeruzsálemi asszonyok kara:

Jairus lánya, sírj,
a Mestert elnyelte sír,
dajkálja gyötrött, szenvedő
testét irgalmas szemfedő.

Ajkára fagytak szent ígék,
férgék emésztik szent szívét –
vigasztalásunk volna tán
a csontsikoltó Golgotán?

Ledőlt az égi vár,
kopár a szemhatár,
némult igéi dallama
bénult szívünknek balzsama.

2. kép (flashback) az Olajfák hegyén

Jézus:

Atyám!
Kopár a szemhatár, kietlen.
Lelkem zsarátnoka kilebben.
Föltáruul Dávid zsoldára:
Fiad emeled oltárra
talán...

Ha már
bezárult az ég ablaka,
rémiszt az örök éjszaka.
Emberfiának nincs hova
csüggedt fejét elnyugtatnia
soha.

De lám:
alszanak mind a tanítványok,
mindhárman sírig hú barátok...
Jóllaktak az úrvacsorán,
de elbuktak az első nagy
próbán.

Habár
hallották, mégsem értették:
most életemet adom barátaimért.
Legyen önekik szent lecke,
útmutató a szeretetre
példám!

Immár
nem látlak többé, Galilea!
Többé nem jár az Isten Fia
ligeteidben, Názáret,
hullámaidon, Genezáret,
Ne várd...

Az ég
áldjon meg, Júdea lankái,
Gileádnak juhocskái!
Bódító illatú olajfák,
kik Teremtőjüket
búcsúztatják...

S mert fél,
most mondjatok érte imádságot,
öntsetek lelkébe bátorságot,
tenger, ki őrzöd léptét,
ölelje át hús magányod
szívét!

Ne még!!!
Nem vágyom bíbor köntösre!
Vetésed miért vérem öntözze?
Stációján egy keresztútnak
elcsigázottan földre hulljak?
Ne kérd!!!

Atyám!
Világmegváltó tervedet

miért épp előlem rejtetted?
Veled voltam a diadalban,
hát ne hagyj el most a viadalban,
Atyám!

S ha már
teremtő műved koronája
ártatlan Fiad rút halála,
ítéld, ítéld keresztfára,
csak őt, csak őt ne hagyd magára:
Anyám...

Atyám!
Kezedbe ajánlom lelkemet:
visszafordulni többé nem lehet.
E könyörtelen, durva nép
rég elfeledte Istenét.
A Te neveddel szór átkokat,
időszerű az áldozat.
Balvégzetének vándora,
Juhnyáj, de nincsen pásztora

Uram!
Kezedbe ajánlom lelkemet!
Vérem szentelje föl fényes művedet!
Legyek életfa, amelyen érik e
keresztre szegezett Lét-Ige!

KORÁL:

Akit a szent Szűz méhe szült,
elnyelte most a néma föld.
De harmadnapnak reggelén
támad sírjából új remény.
Tekintsd e szent haláltusát,
imádd a népek Krisztusát!

3.kép A TEREMTETT VILÁG HIMNUSZA A KERESZT ALATT

(Jairus lánya előénekesként + zümmögő kar, szöveggel csak a refrénszakaszokra lép be):

Dermedt a Föld. A gyász imája
szitál mindenre csöndesen.
Hiába: vigasz nem terem,
lehullott a Nap glóriája.
A nappal éjjé feketült.
Égbenyúló hegytetőre,
vérehulló fecskéfűre
vaksötétség települt.

*Hallgat a tenger. Hullámain
nem lépdél többé drága láb...
Ajakai nem zengik tovább
a Megváltás himnuszát...*

Igéit őrzik dombok, völgyek,
telhetetlen asztagok:
ígéretétől gazdagok,
remény szavától zöldek.
Veszteségük véghetetlen.
Áruljátok el, csillagok,
merre vezetett lépte ott,
hallgatag, nagy végtelenben?

*Néma Tejútnak ösvényein
messze lépdelsz, drága láb!
Csillagok zengik csak tovább
a Megváltás himnuszát.*

Ki mond immár szentenciát,
lelkes teremtmények, füvek,
mézbalzsamú fák, szüret –
terólad, ártatlan nagyvilág?
Eltelve aljas indulattal
eltorzult képe, bűnös ember
istengyilkos gyűlölettel
így bántál teremtő Uraddal!

*Ám Isten terve célba ér:
túllépve ember szegényén
majd elfelejti emléket,
és összebékül föld s az ég.*

4. kép A TUDOMÁNYOK HIMNUSZA A KERESZT ALATT (Brecht-féle song, a kiábrándult tudósok dala)

Tudósok:

Borban, kenyérben, vízben, égben,
szívben, szegényen, szenvedésben –
Ki tudja, mi ment végbe itt,
ki érti Isten tényeit?

Fizikus:

Faggasd az anyag titkait,
a bizonyosság ritka itt,
belőle, holtig várhatod,
nem jönnek végső válaszok.

Atomtudós:

Csak faktumok és kvantumok,
pszeudo-szubjektumok –

ennyi csak, mit észrevettem
mikroszkópi észleletben.

Filozófus:

Mondják: Isten abszolút elme,
logikája van, nem kegyelme.
Ha így van, miért nem látta át
kísérlete kockázatát?

Együtt:

Ahogy az elszállt pára bomlik,
szilánkjaira tört a lombik,
piciny hiba, és kakasszóra
meglett a végső katasztrófa.

Professzor:

Hiába omnipotenciája,
e téren nincs kompetenciája.
Emiatt lett a jó gyermek
áldozata a módszernek.

Biológus:

Felboncoltam, de semmivé lett:
feltárhatatlan tény az élet.
Bonckéssel, szikével nem leled.
A lelket befogni nem lehet.

Filozófus:

Mit tagadjuk: szembeötlő,
elfut ezer emberöltő,
látható evidencia:
kivész a transzcendencia.

Együtt:

De nélküle úr a végtelen,
választ nem lel az értelem,
hontalan, elvadult az ember,
gyötrődik, szíve nyugtot nem lel.

Atomtudós:

Analizál és kalkulál,
de lelke nyugtot nem talál,
erkölcse nincs, csak kémiája,
tömegpusztító arzenálja.

Fizikus:

Fegyverül forgatja a tudást,
tökélyre viszi a rombolást.
Létet dajkáló tudománya
lett az önzés aranybálványa.

Biológus:

Szondákkal kémleli a Marsot,
de nem látja az Istenarcot.
Választ nem ad a posztmodern,
A lelki helyzet post mortem.

Együtt:

Életfakasztó szép igéik
lélekrontásra elfecsérlik.
Belátható, hogy nincs remény,
az ember farkasfog-vetemény.

Így állunk hát a jelen percben:
a semmi üzen száz megaherzen.
Nincs tudományos válaszunk,
a posteriori támaszunk.

Borban, kenyérben, vízben, égben,
szívben, szegényen, szenvedésben –
ki tudja, mi ment végbe itt,
ki érti Isten tényeit?

5. kép Mária éjszakája – más néven Újmagyar Mária-siralom

(Mária a kereszt alatt egy másik éjszakára gondol. Csak ő maradt halott Fia mellett. Így talál rá Jairus lánya. Quasi bölcsődal.)

Mária:

Akkor is este volt.
A tájék néma volt.
Csicsíjja-bubújja...

Az angyal rámhajolt.
Sugárzó teste volt...
Tente-tente-tente,
Betlehemi hercegecske...
Csicsíjja-bubújja...

Álmodozó kislány voltam,
Tündérszóra fellángoltam.
Csicsíjja-bubújja,
Kirje, kirje, kisdedecske,
tente-tente-tente...

Kislányszívekben ég a vágy
látni az Isten Angyalát,
égi palotát: lépcsein,
tündérek könnyű léptein
aranyszínű bimbó fakad,
gyémánttűzű nagy virradat –
de Isten terve azon az éjjel
egy szűzlány álmát tépte széjjel.

Gábrriel angyal (éteri szózat):

Ave Maria, gratia plena,
Dominus tecum!
Ave!

Mária:

Názáret utcáin, falak mentén
settenve, lopva bujdokoltam
szívemben ringatván titokban
Isten tervét, szolgája, én.
Nem ért szívembe ajkuk szitka,
hol, kire Éva óta vártak,
kit prófétáik prédikáltak,
Növekedett az Isten titka.
Szűzként kifeslő piros rózsa:
Lettem a Mater Speciosa,
és az angyal azt ígérte:
élni fog.

Gábrriel:

Ne bántson gáncs és megvetés!

Mária:

Görnyesztő nyűg a magvetés...

Gábrriel:

Ezért jelölt napszámosának
dandárjában az aratásnak!
Új rügy fakad királyi töről!

Mária:

Míg Isten malma lassan felőröl.

Gábrriel:

Életfakasztó –

Mária:

Szívszakasztó –

Ketten:

fájdalom...

Mária:

– és én azt feleltem: vállalom!

Gábrriel angyal (éteri szózat):

Ave Maria, gratia plena,
Dominus tecum!
Benedicta
tu in mulieribus!
Et benedictus
Fructus ventris tui, Iesus –

Áldott vagy az asszonyok közt,
és áldott méhed gyümölcse!

Mária:

Méhem gyümölcse? Bűn almája
helyett szegeztek halálfára!
Láttam, szép tested miként görnyed,
nem itathattam föl drága könnyed!
Én ártatlan magzatom,
ékes szép csillagzatom,
meghallod-e árva szóm,
édességes vigaszom?

Én tudom csak, hogy meggyötört
tested minden bűnt eltörölt.
Megszenteltetik minden vajúdás,
eléd borul majd minden Júdás,
jóra fordul gyilok, ölés,
átfog isteni ölelés,
golgotavirág-glóriás,
keresztben függő Messiás!
Tépázott szirmú hófehér rózsza:
így lettem Mater Dolorosa,
ám az angyal azt ígérte:
élni fog!

Túllépve minden kínomon
kereszted áll majd síromon!
Megtört szívűek mind, anyák,
láttuk a halál angyalát.
Mardossa szívünk gyász s a bű,
gyilok, öldöklés, háború,
mennyországából kit kivernek,
didergő, éhes, árva gyermek.
Fojtogat annyi borzalom,
hol lenne erre oltalom?
De Isten lelkünkbe véste fénnel:
a halál csak testük tépi széjjel!

Ketten:

A teremtés műve egyre halad, / Ave Maria,
új élet fakad a föld alatt, / gratia plena,
hajnal derül, föloszlik a sötét, / Dominus tecum!
kitárja sírja börtönét. / Dominus tecum! Stb.

Megtörhetetlen aranyrózsák,
leszünk a Mater Gloriosák,
mert az angyal azt ígérte:
élni fog!

6.A kép A POKOL TORNÁCÁN

(Nagyszombat éjjele. A Pokol tornácán kihunyt minden remény a Megváltásra. A holtakhoz apránként csatlakoznak a földi Igazak, majd maga az Úr hangja is.)

Halottak kórusa, régi próféták és királyok:

A föld sötét.
A bűn ködét
fölszakítja semmi.

Az ember áll,
válaszra vár,
gyalázattá lett lenni.

Fölsejlenek
ígéretetek,
de fogva tart az átok,

mert szívetek
míg nem szeret,
békére nem találtok.

Ha nem segít
a régi hit,
ki könyörülhet rajtunk?

Aki előtt
e büszke főt
hogyan hódolatra hajtsuk?

6.B Az Igazak himnusza

Mária:

Keblem dajkálta

János:

Keblén pihentem

Mária:

Mellem táplálta

János:

Szavait lestem

Együtt:

Senki sem
mondta, nélküle
mi lesz velem?

Szent József:

Atyja helyett atyja voltam.

Cirenei Simon:
Ha elbotlott, felkaroltam.

Arimateai József:
Eltemettem sírboltomban,
Szent kenettel balzsamoztam.

Mária:
Figyeltem minden kérését...

Mind együtt:
Ügyeltem minden lépését...

Szent József:
Elsóként
láttam mesteri érzékét,
szöveget mint verjen gerendába,
míg el nem készült keresztfája...

Együtt:
Sajnálom,
elsöpört mindent
egy rossz álom,
elkövettünk
egy nagy hibát:
rút világ
kezére adtuk
Isten fiát...

Mária:
Vakmerőn
hittem: múlhat egy
gyöngye nőn
a világnak üdvössége,
porrá omolhat kétsége,
vakhitét
hitem eltörli,
semmibe veszi,
semmivé teszi
önzés, aljasság
rút vétjét.
Álmodozó kislány voltam...
Holttestére ráborultam...
Csicsíjja-bubújja,
Betlehemi hercegecske...

Együtt:
Ügyeltem minden lépésén,
tétlen álltam a legvégén.

Az Úr hangja:
Nem tudom,

Van-e vigasz e tévúton?
Teremtettem egy világot,
de teremtményem visszavágott
álnokon.

Gyermekem
könyörült ezer emberen,
meghirdetett egy jobb világot –
latrok közt végzi minden látnok!
Gyöttelelem!

Képtelen
vagyok győzni e helyzeten!
Minden hatalmam néki adtam,
Vele éljen a halhatatlan
végtelen,

vagy pedig
el kell dőlnie hajnalig:
Kudarcot vall-e a földre lökve
szeretetem, és mindörökre
eltapostatik?

(témareprízek mind együtt, Az Úr hangjától kísérvé)

*7. kép Az emmauszi úton
(Jézus szövege beléhasít a csüggedt tanítványok siralmába)*

Jézus:
Ne félj, csak higgy!
Ezt Atyám rendelte így.
Művéből nem vész el semmi,
övéit eljövök majd összeszedni.

Összegyűjtöm, mi elveszett,
aklába gyűjtöm a népeket.
Rájuk árasztom Lelkemet,
Őnéki zengnek éneket.

Leköpdösve és megvetetten
a menny alapját megvetettem.
Emberré váltam, testté lettem,
hogyan engem láss a testvéredben.

Készüljete a pirkadatra,
meghívtalak a feladatra:
dúsan termő kalászosok,
lesztek emberhalászosok.

Tanítsátok a lelkeket,
vigasztaljátok, ki elveszett,

szavaim fénylő igazgyöngyök,
ne aggasszanak sárgöröngyök!

Miként napfény a földeket,
járjatok hegyet-völgyeket,
városokat és falvakat,
a halálból új élet fakad!

8. kép Finálé

Jairus lánya (arioso):

Akire oly rég várt a világ,
Megölték az Isten Szent Fiát –
Szöges szíjjal ostorozták,
latrok közé besorozták.
A sokaság csodát bámult,
aztán Barrabást kiáltott.
Ámde mégis, harmadnapra
támadtunk nagy virradatra –
Egész világ látva lásson,
diadalmas Messiásom!

Jairus lányával Mind:

Jairus lánya, sírhatsz,
forrássá lett a sírhant,
kiomlott vére így fakaszt
a Föld szívére új tavaszt.
Jairus lánya, sírhatsz,
értelme lett a kinnak
Stb.

Zárókorál

(alatta a kíséretben ácsolásszerű kopogás, ami a végére diadalmas gonggá alakul)

Jairus lánya és az Igazak:

Üdvözlégy, győztes szent kereszt,
Isten kegyelme tette ezt,
értünk Fiát pokolra küldte,
halál bilincset összetörte.

Bár oltalmazta égnek orma,
ereszkedett közénk a porba,
széttépte halálnak gyolcsát,
elfoglalta égnek trónját.

Miképpen megjövendölte,
halál lakatját feltörte.
Bűnünk kellett rombolnia:
keresztben függő Isten Fia.

Mária is:

Eltörli Ádám bűneit,
tetézve Isten műveit,
tövist viselve, királyi ékét,
áraszt a létre égi békét.

Mária és Jairus lánya:

Embert próbáló küzdelem,
világmegváltó győzelem,
lángoló szív, amelynek láttán
eldobja fegyverét a Sátán.

Jairus lánya:

Uram, szerelmed megsebez,
szent Országodnak eljegyez,
irgalmas szívű jó Atya
halált eltipró szent Fia!

Krisztus, hatalmas nagy király,
Erődön megtört ős viszály.
Örökre trónolsz fenn az égben,
magadhoz vonsz a tiszta fényben.

Mind + Kar:

Uralkodol a föld felett,
ajkad mond majd ítéletet,
átszegezett karját kitarja
a sebzett mindenség Királya.

Krisztus, alázat kútfeje,
az irgalomnak nagy jele,
engedd, hogy mindig ünnepeljünk,
örök hazában üdvözlünk.

Gábrriel (AVE MARIA téma):

Gloria! Gloria!
In excelsis Deo
Alleluia!
Et in terra pax hominibus
Bonum voluntatis
Alleluia!
Stb.²

² A Jairus lánya produkció jogi képviselője a Hartai Zenei Ügynökség www.hartai.hu. A 2017. január 27-i nyilvános előbemutató részletei megtekinthetőek: <https://www.youtube.com/watch?v=C185-xf7-Rs> (Az Olajfák hegyén), továbbá <https://www.youtube.com/watch?v=OkBfKahqz5s> (Mária éjszakája). A szerzők köszönetet mondanak Nagy Anikónak, Szél Bernadettnek és Szondi Tamásnak a részletek felejthetetlen életre keltéséért, Simai Mihálynak az oratórium lelkes fölkarolásáért, Plaveczi Ildikónak, Tajti Gabinak, Benedekfi Zoltánnak és Pallós Tamásnak önzetlen segítségükért.